

XIX.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Forældelse af Statsforfrevninger.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 2den December 1870.)

Diemedet med ovennævnte Lovforslag er væsentligt det at sætte Finansministeriet istand til uden Tab for Statskassen at kunne give Giere, der ved Uheld maatte have mistet deres Statsforfrevninger, Vederlag for samme, det være sig nu ved Udstedelse af nye Obligationer eller contant Udtælling.

Allerede ved Lov af 31te Marts 1858 § 4 er der meddeelt Ministeriet Bemyndigelse til at give Erstatning til Obligationseiere, men paa Betingelse af, at det er bragt til en høj Grad af Sandsynlighed, at Obligationen ved et Uheld er tilintetgjort, og at der iagttages Former, der betrygge Statskassen mod Tab. Der savnes saaledes Midler til at komme Obligationseiere til Hjælp, der ved Tyvert eller paa anden uforfkyldt Maade have mistet deres Forfrevninger, uden at de ere istand til at oplyse, at disse ere tilintetgjorte, og det selv om der strax skeer Anmeldelse om Uheldet, og Obligationerne aldrig fremkomme i Nogens Besiddelse. Lovens Fordring om, at der skal iagttages Former, der betrygge Statskassen mod Tab, gjør derhos Anvendelsen mindre virksom, idet der, medmindre der foreligger fuldt juridisk Bevis for Obligationens Tilintetgjørelse, dog altid bliver den Mulighed tilbage, at den formeentlig tilintetgjorte Forfrevning kan komme tilstede og reise Krav paa Statskassen, der da ikke kan afvises.

Det er paa disse Mangler, at Lovudkastet søger at raade Bod, idet det gjør Lovgivningsudvalgenes Betænkninger. Ordl. Samling 1870.

gens almindelige Regler om Gjældskravs Forældelse anvendelig paa Statsforfrevninger, og saaledes paa den ene Side giver Statskassen Sikkerhed for, at der efter Forældelsestidens Udløb ikke kan gjøres noget Retsskrav gjældende imod den, og paa den anden sætter den istand til ved ny Forfrevnings Udstedelse at anerkjende sin Skyld, selv om det ikke kan oplyses, at Obligationen er tilintetgjort, men blot paa anden Maade bortkommen.

Under de Overvejelser, hvorfor Lovforslaget har været Genstand i Udvalget, har dette ganske maattet billige den Grundtanke, hvort Lovforslaget hviler. Om end Naturen af Statsforfrevninger, lydende paa Shændehaver, og det er fornemmeligt til saadanne, at Lovforslaget sigter, fører det med sig, at Staten ikke er forpligtet til at udbetale Renter eller efter Omstændighederne Capitalen til Andre end Besidderen af Obligationen, følger dog ikke heraf, at Skyldforholdet kan betragtes som ophørt, fordi Obligationen er bleven tilintetgjort eller paa anden Maade bleven borte. Gjældsforholdet eksisterer uafhængigt af Documentet, og den videstgaaende Fordring, Staten som enhver anden Skyldner kan stille, er ikke, at der tilveiebringes fuld Sikkerhed for, at den ikke kommer til at betale to Gange. Kan saadan bringes tilveie, er det derfor i fuldeste Orden, at Staten forsynes Gieren, der har været saa uheldig at miste sin Obligation, med ny Forfrevning. Dette har ogsaa steds været erkjendt af den danske Statsstyrelse,